Зайчето от дивата поляна

Холи Уеб

Илюстрации Доун Купър

Издателство „Фют“

На всички,
които спасяват диви животни по света.
Х. У.

На Пета, която обича животните
Д. К.

~

The Wildmeadow Hare
Stripes Publishing Limited
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London SW6 6AW
Text copyright © Holly Webb, 2021
Illustrations copyright © Dawn Cooper, 2021
Author photograph copyright © Charlotte Knee Photography
All rights reserved.

Зайчето от дивата поляна
©Издателство „Фют“, 2024
Превод Ирина Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-270-069-0

1

Ели се обърна и помаха на Руби.

– До утре! – извика тя, Руби и майка ѝ също помахаха, преди да завият зад ъгъла.

Ели метна раницата си на гръб и тръгна по главната улица. Знаеше точно къде отива – беше ходила там хиляди пъти – само че ѝ беше странно да върви сама. Но вече беше на десет и с баща ѝ решиха, че е достатъчно голяма да се прибира сама от училище. Рожденият ѝ ден беше миналата седмица, пък и в средата на март дните ставаха по-дълги.

Ели се мъчеше да си спомни всичко, което татко ѝ беше заръчал на закуска.

Не спирай да си говориш с никого. Нима трябваше да се държи невъзпитано, ако някой я попита как е? Та тя познава толкова много хора в селото!

Оглеждай се, преди да пресечеш. Имаше само една улица по пътя, при това тиха. Нямаше да е проблем.

Да не забравиш, че ще се прибираш сама, и да висиш да ме чакаш с часове пред училището! Сериозно ли смяташе, че има такава опасност?

Не се прибирай с Руби, без да попиташ. Майката на приятелката ѝ така или иначе нямаше да го допусне, тя още я вземаше от училище, въпреки че Руби беше по-голяма от Ели с цял месец. Живееха извън селото и още се притесняваха, въпреки че момичето неведнъж бе молило да ѝ позволят да се прибира самò.

Ели само кимаше и отговаряше с „да“. Баща ѝ бездруго изглеждаше несигурен и за малко да се откаже от тази идея. Добре че сестра ѝ Софи остави за малко телефона си и му припомни, че тя се е прибирала сама още преди да навърши десет години. А сега дори пътуваше с автобус, защото най-близката прогимназия беше твърде далеч, за да ходи пеша.

– Ели трябва да свикне да бъде самостоятелна – изтъкна Софи. – Още една година и тя ще взема автобуса. Помниш ли

аз колко пъти го изпусках в седми клас и се налагаше ти да ме возиш?

Ели я погледна с благодарност. Втората ѝ майка, Лейла, изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се обади, че трябва да изчакат още малко, или нещо такова. В очите ѝ се четеше тревога. А Ели не искаше тя да се меси. Лейла и баща ѝ бяха женени от шест месеца, пък и преди това бяха прекарали доста време заедно, но тя още не можеше да свикне с постоянното ѝ присъствие.

Ели спря и внимателно се огледа, преди да пресече (в случай че баща ѝ беше пратил някого да я следи). От другата страна щеше да мине през ливадата – там вече нямаше да се тревожи за автомобили.

Ливадата беше покрита с трева и тръни. Цялата беше набраздена от пътечки и един по-широк път с пейки, който водеше към клуба по крикет. През лятото се превръщаше в красива поляна, обсипана в цветя. Като малка Ели ѝ казваше „поляда“ – от поляна и ливада, слети в едно. Беше си тяхна думичка с мама.

На една от пейките стоеше името на майка ѝ. Намираше се в най-високата част,

където се откриваше гледка на километри околовръст, чак до съседното село и реката. Това беше любимото място на майка ѝ и когато тя почина, баща ѝ заедно с баба ѝ и дядо ѝ поставиха там пейка. В горната ѝ част пишеше: „В памет на Моли“.

Ели вече не ходеше често там. Софи понякога сядаше на пейката, но Ели се чувстваше странно, ставаше ѝ мъчно. Когато майка ѝ почина, тя беше едва на седем и вече забравяше някои неща. Пейката ѝ навяваше чувство на вина. Ами ако изобщо спреше да си спомня? На видеоклиповете, които имаше с мама, беше толкова малка: с къдрици и кръгло личице. Сега беше много по-висока, а косата ѝ се начупваше само когато беше мокра. Ако сега я види, мама можеше и да не я познае.

Както си вървеше, Ели си мислеше за татко, за Лейла и мама, за това, че вече е достатъчно голяма, за да се прибира сама, и какво би казала мама. Не гледаше много-много къде върви. Но изведнъж пред краката ѝ се стрелна птичка: малка, черно-бяла стърчиопашка. Ели се стресна: за малко да я настъпи! Ала птичката си подскачаше по пътеката, без изобщо да се притеснява,

че ѝ се е разминало на косъм. Момичето забави крачка и я огледа.

Беше стигнала по-далеч, отколкото си мислеше. Стърчиопашката се щураше във високата трева покрай пътеката и Ели я гледаше с усмивка. Изведнъж зад малката птичка се мерна нещо кафяво и космато, последвано от по-малко пясъчно-кафяво петно. Диви зайци! Слабички, с дълги крака и се движеха на дълги подскоци.

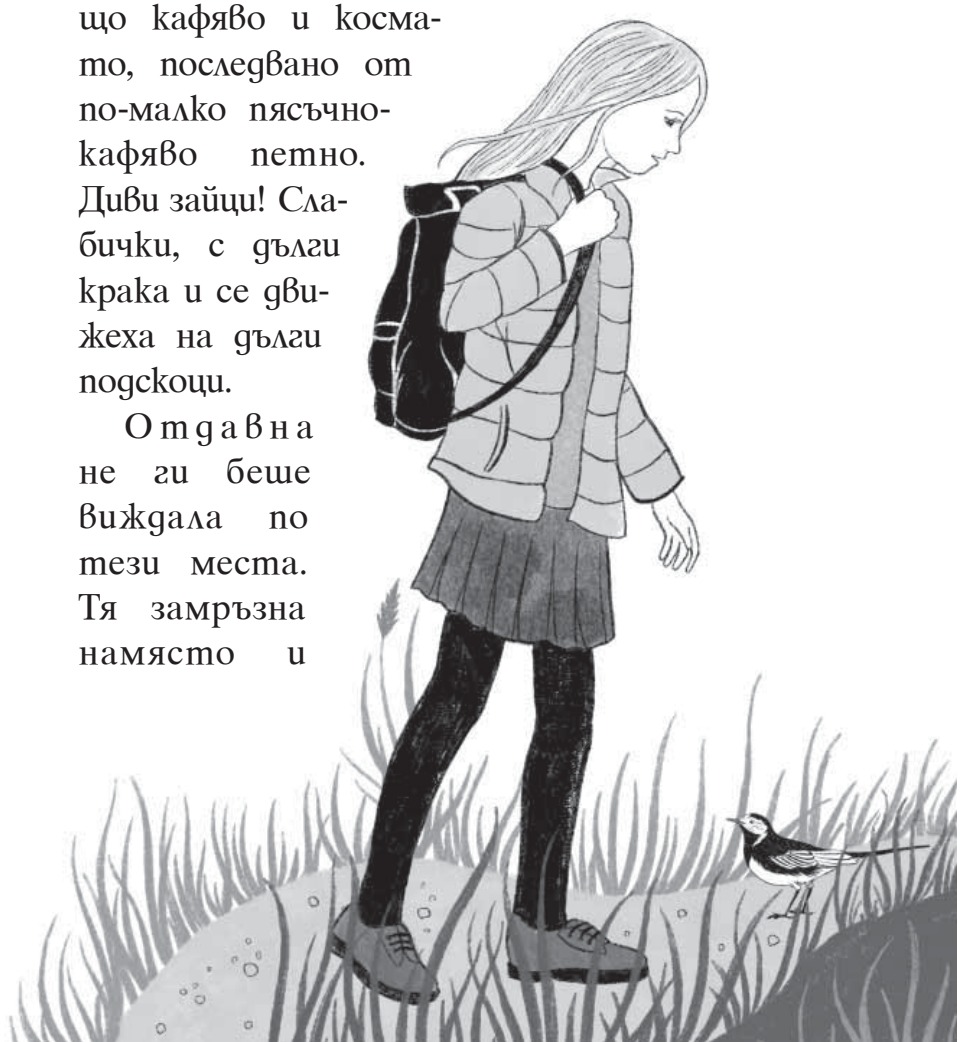

Отдавна не ги беше виждала по тези места. Тя замръзна намясто и стои дъх да не ги уплаши, но те май не се вълнуваха от присъствието ѝ, превъртаха се и протягаха крака в грамадни подскоци. Ели се усмихна широко, загледана в потрепващите им уши. Изведнъж първият заек се обърна и застана на задните си крака. Тя едва се сдържа да не изпищи от изненада. Другият също се изправи и се сборичкаха с предни лапи, сякаш се боксираха по муцуните. След малко се отказаха от борбата така внезапно, както я бяха започнали, и се спуснаха към реката. Ели тихичко се смееше – гледката си беше истински подарък.

За пръв път беше видяла див заек рано една сутрин – седеше с майка си на малката дървена пейка пред къщи. Вратата им се отваряше направо към ливадата. Пред единствената алея почти не минаваха автомобили, защото тя стигаше само дотук. Приближаващите се коли и бусове за доставки се виждаха от километри.

Когато беше болна, майка ѝ често се будеше рано, защото не можеше да спи. Обичаше да седи на пейката с голяма чаша чай, да гледа ливадата и да слуша птиците. Понякога излизаше, дори и да вали. Ако

Ели се събудеше рано, отиваше при нея и се гушваше сънено в скута ѝ. Майка ѝ я завиваше с одеялото си и двете заедно гледаха тревите.

Тя вървеше бавно по пътеката. Спомняше си как мама стисна ръката ѝ и прошепна:

– Ели, виж... Там, до тръните... Див заек!

По вълнението в гласа ѝ Ели разбра, че е нещо особено. Не беше виждала див заек досега. Онази пролет още няколко пъти ги зърнаха да скачат в тревата. Беше като в приказка.

Двете животинки днес върнаха спомените обратно. Но защо се бяха сборичкали? Може би беше някаква игра. Когато Криси – кучето на Руби, роди, кутретата постоянно се бореха помежду си, но майка ѝ обясни, че така си играят и се учат да общуват с другите кучета.

Ели зърна къщата и ускори крачка. Нямаше търпение да разкаже на баща си за зайците. Извади ключа от специалното джобче на раницата си, отвори вратата и налетя на баща си, който стоеше в коридора.

– Чакаше ли ме?

– Не! Е... може би си помислих, че е време да се прибираш. – Той я прегърна. – Добре ли мина денят ти? Как се прибра? Внимаваше ли, като пресичаше?

– Да, тате! Познай какво видях на ливадата!

– Хм... не знам. Да не е пак някое избягало пони?

– Не! Диви зайци! Бяха ужасно смешни, биеха се с предните си лапи! Сещаш ли се за онази игра, в която слагаме длани една върху друга и после трябва да измъкнеш своята и да я поставиш най-отгоре, докато накрая всички размахват ръце във въздуха?

Баща ѝ я гледаше неразбиращо. Ели въздъхна.

– Не може да не я знаеш... Както и да е, подсетиха ме за нея.

– Тази година още не съм виждал боксиращи се зайци. Ще се оглеждам.

– А знаеш ли защо го правят? Играят ли си?

Баща ѝ я погледна изненадано.

– Ъъ... не точно. Сега им е време да се чифтосват. На момичетата им омръзва момчетата да ги преследват и се опитват да ги изпъдят. Но не мисля, че се удрят силно.

– Браво на момичетата – закиска се Ели.

– Да – съгласи се татко, макар че лицето му изглеждаше леко изчервено. – Майка ти имаше много хубава книга за дивите животни със снимки на зайци.

Той се шмугна в дневната да я търси, а Ели си помисли, че се опитва да смени темата.

– Ето! Ако искаш, може да я вземеш в стаята си, но я пази, моля те.

– Разбира се!

Ели притисна книгата до себе си. Нали беше на мама! Бързо се качи горе, легна на леглото си и я разгърна. Имаше огромни снимки на зайци, които се боксираха и скачаха. И на бебета, скрити в тревата. Зачете се, за да знае повече, когато ги види следващия път.

Беше сигурна, че това ще стане. Скоро!

2

Ели погледна тревожно часовника си, после – пътеката към дома си. Беше четири и десет, а обикновено се прибираше най-късно до четири. Но къщата се виждаше, или поне покривът ѝ. Не беше далеч. Тя се обърна и отново се взря с надежда в поляната. Надяваше се да зърне див заек. Видя много птици, земни пчели и дори една мишка, но не и заек.

Щеше да почака още малко. За всеки случай. Беше убедена, че ако си тръгне, те веднага ще изскочат. Вероятно точно така беше станало предишния ден. Толкова много искаше да ги види, ала не успя. Завъртя се бавно в кръг и огледа равната ливада, но... нищо.

Какво обаче беше това на пътеката зад нея? Ели замръзна намясто. Стоеше неподви-

вижно, с притаен дъх. Заекът бавно скачаше към нея, сякаш не я забелязваше. От време на време спираше да гризне малко трева и после продължаваше. Беше дошъл много по-близо от боричкащите се зайци в понеделник. Те бяха страшно смешни, но избягаха толкова бързо, че Ели не успя да ги огледа хубаво. Зачуди се дали това не е единият от тях.

Зайчето спря да хрупа и седна на задните си лапи. Ели се уплаши, че го е стреснала с шумното си дишане, и тъй силно стисна юмруци, че заби нокти в дланите си. Животинчето се оглеждаше притеснено, а коремчето му се издуваше от бързото дишане. Беше толкова близо, че тя виждаше дори трепкащото му носле. Момичето се опита да запомни всички подробности, за да разкаже на татко и на Софи. Жалко, че нямаше смартфон с камера като някои други в училище, носеше само стария апарат на баща си в раницата. Беше ù го дал за спешни случаи, откакто започна да се прибира сама, но служеше само за разговори и кратки съобщения. С една дума – „тухла“, както го наричаше тя.

Сивкавокафява пухкава козинка отгоре,

почти кадрава като на овца. Мекичко и пясъчнокафяво отдолу. Дълги-дълги уши с черни връхчета. Нежно, светло носле, което мърдаше, докато зайчето душеше във въздуха за опасности. А очичките! На снимките в книгата на мама не си личеше колко са големи. Огромни, кехлибарено златни, оградени с идеални кръгчета от млечнобяла козинка. В книгата пишеше, че с големите си кръгли очи отстрани на муцуната дивите зайци виждат в почти всички посоки, за да се пазят от хищници.

Поуспокоено, зайчето отново късаше треви и хрупаше. Изведнъж се чу някакъв звук по пътеката отзад. То вирна сепнато глава и ушите му затрепкаха от страх. Ели надникна през рамо и видя, че баща ù тича към нея. Не изглеждаше никак доволен.

– Къде беше? – забави крачка той. – Четири и двайсет е! Звънях ти по телефона, защо не вдигаш?

– Тате, шшшт!

Ели се обърна към зайчето, но то вече бягаше надалеч през тревата.

– Ооо! – въздъхна баща ù. – Заек ли гледаше?

– Беше толкова наблизо! Ти го подплаши!